

Sygn. akt VII K 669/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Mariusz Wieczorek

Protokolant: st. sekr. sądowy Dorota Wojnarowska

przy udziale Prokuratora: Jarosława Anioła

po rozpoznaniu w dniu 21.02.2018 r.

sprawy **S. S. (1)**, s. B. i N. zd. W., ur. (...) w S.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 11 stycznia 2017 r. w miejscowości P., woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...) (...) poruszając się Al. (...) w kierunku ul. (...) nie zachował szczególnej ostrożności zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych na wysokości ul. (...) i nie obserwował uważnie przedpola jazdy zwłaszcza prawego chodnika w pobliżu wspomnianego przejścia, a także nie zachował bezpiecznej prędkości popełniając następnie błąd w technice i taktyce jazdy poprzez nierozpoczęcie manewru hamowania w chwili wkroczenia pieszego na jezdnię w wyniku czego potracił na oznakowanym przejściu dla pieszych kierowanym przez siebie pojazdem pieszego S. M. (1) przechodzącego przez to przejście ze strony prawej na lewą patrząc z perspektywy kierunku jazdy opisanego powyżej pojazdu marki S. powodując w ten sposób nieumyślnie wypadek w przebiegu którego w/w pieszy S. M. (1) doznał obrażeń ciała w postaci urazu czaszki i mózgowego z krwawieniem podpajeczynówkowym, krwiakiem przymózgowym przy lewej półkuli mózgu, ogniskowym stłuczeniem mózgu oraz złamaniem kości ciemieniowej i skroniowej prawej, a także złamania kości oczodołu, kości jarzmowej i szczękowej po stronie prawej, kości sitowej oraz stłuczenia klatki piersiowej ze stłuczeniem mięszu płuca prawego, które to obrażenia spowodowały ciężki uszczerbek na jego zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej jego życiu,

tj. o czyn z art. 177 § 2 kk

1. oskarżonego **S. S. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art.177 § 2 kk i za to na podstawie art. 177 § 2 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 1 (jednego) roku;
3. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w ilości 100 (sto) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 (piętnaście) złotych,
4. na podstawie art.72 § 1 pkt. 1 kk nakłada na oskarżonego S. S. (1) obowiązek informowania sądu o przebiegu okresu próby na piśmie w terminie co 6 (sześć) miesięcy,
5. na podstawie art.46 § 1 kk orzeka od oskarżonego S. S. (1) na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. M. (1) kwotę 10.000,00 (dziesięć tysięcy) złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w terminie 4 (czterech) miesięcy,

6. zasądza od oskarżonego S. S. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4.833,28 (cztery tysiące osiemset trzydzieści trzy złotych 28/100 groszy) tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 270,00 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem opłaty

Sygn. akt **VII K 669/17**

UZASADNIENIE

W dniu 11 stycznia 2017 r. oskarżony S. S. (1) kierował pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...) poruszając się Al. (...) w kierunku ul. (...) w P.. Jechał sam. Dojeżdżając do skrzyżowania Al. (...) z ul. (...) oślepiły go promienie słońca. Mimo to kontynuował jazdę z prędkością ok. 37 km/h prędkości, wiedząc, że zbliża się do oznakowanego przejścia dla pieszych na wysokości ul. (...). Po pokonaniu kilkunastu metrów potrącił przechodzącego przez oznakowane przejście dla pieszych ze strony prawej na lewą dla kierunku ruchu pojazdu, pieszego S. M. (1). Pieszego S. M. (1) pokonywał jezdnię Al. (...) prostopadle do krawędzi jezdni. Został on uderzony prawym narożnikiem pojazdu S. (...), a następnie „wpadł” na przednią szybę pojazdu po czym upadł na jezdnię. Do samego potrącenia doszło na prawej części jezdni Al. (...). W chwili zdarzenia obaj uczestnicy wypadku byli trzeźwi. W miejscu, gdzie doszło do potrącenia pieszego obowiązuje ograniczenie prędkości do 50 km/h. Dopiero w chwili potrącenia oskarżony dostrzegł samego pieszego i rozpoczął manewr hamowania.

W wyniku wypadku pieszego S. M. (1) doznał obrażeń ciała w postaci urazu czaszki mózgowego z krwawieniem podpajęczynówkowym, krwiakiem przymózgowym przy lewej półkuli mózgu, ogniskowym stłuczeniem mózgu oraz złamaniem kości ciemieniowej i skroniowej prawej, a także złamania kości oczodołu, kości jarzmowej i szczękowej po stronie prawej, kości sitowej oraz stłuczenia klatki piersiowej ze stłuczeniem mięszu płuca prawego, które to obrażenia spowodowały ciężki uszczerbek na jego zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej jego życiu.

Z dopuszczonej opinii biegłego w dziedzinie techniki samochodowej i analizy wypadków komunikacyjnych wynika, że oskarżony miał możliwość uniknięcia wypadku poprzez wykonanie manewru hamowania i zatrzymania pojazdu przed torem ruchu pieszego przy założeniu podjęcia manewrów obronnych w chwili znalezienia się pieszego na jezdni. Kierujący pojazdem S. (...) winien zachować szczególnej ostrożności zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych przez jezdnię. Ostrożność ta winna być ponadto potęgowana niekorzystnymi warunkami oświetleniowymi (promienie słońca padające naprzeciw kierującego pojazdem). Dlatego oskarżony popełnił błąd w swojej taktyce i technice jazdy pojazdem. Oskarżony nie prowadził należytej obserwacji przedpola jazdy winien zaobserwować pieszego znajdującego się jeszcze na chodniku, a potem na jezdni. Tymczasem oskarżony dostrzegł pieszego dopiero w momencie samego potrącenia.

Jednocześnie biegły podniósł, iż zachowanie pieszego również było błędne, gdyż wchodził on

na jezdnię bezpośrednio przed nadjeżdżającym samochodem S. (...), zmuszając kierującego S. do podejmowania gwałtownych manewrów obronnych.

Oskarżony S. S. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wniosek w trybie art. 335 kpk o skazanie go bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie mu kary 6 m-cy pozbawienia wolności i z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 1 roku, orzeczenie grzywny w ilości 100 stawek dziennych po 15 złotych każda. Nadto zobowiązanie go do informowanie sądu o przebiegu okresu próby w terminie 6 m-cy przeproszenia pokrzywdzonej, obciążenie kosztami postępowania oraz opłatą.

/dowód: protokół wyjaśnień oskarżonego S. S. (1) k.169-170, zeznania świadka J. D. k.14-15, zeznania świadka S. M. (1) k.78-79, notatka urzędowa k.1, protokół badania trzeźwości S. S. k.3, protokół oględzin wypadku k.4-5, protokół oględzin wypadku (transkrypcja) k.4-5, szkic k.6, opinia biegłego odnośnie doznanych obrażeń ciała k.8, nagrania zapisu z monitoringu płyta CD k.13, protokół oględzin samochodu S. k.21-22, sprawozdanie z przeprowadzonych badań chemicznych krwi na zawartość alkoholu k.29, protokół pobrania krwi k.30, nagranie z zapisu z monitoringu płyta CD k. 34, dokumentacja fotograficzna wykonana w toku oględzin k. 36, opinia biegłego K. L. k.38-54, protokoły

ogłędzin zapisu monitoringu k. 59-64, opinia biegłego psychologa K. 90-92, opinia biegłego z zakresu analiz wypadków komunikacyjnych R. B. k.111-162, ustna opinia uzupełniająca biegłego R. B. k. 180-181/

Oskarżony S. S. (1) M ma 61 lata. Ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest murarzem, jest zatrudniony w(...)w B. jako górnik, osiągający miesięczny dochód w kwocie 4000 złotych. Jest kawalerem, bezdzietnym, nie ma nikogo na utrzymaniu. Jest właścicielem pojazdu marki T. (...) z (...) wartości około 40.000 zł. Oskarżony nie był karany.

/dowód: dane o oskarżonym- k. 169-169verte, karta karna- k.185/

Sąd zważył co następuje:

Sąd w świetle wyjaśnień oskarżonego S. S. (1) złożonych w toku postępowania przygotowawczego, zeznań pokrzywdzonego S. M. (2) i świadka J. D. oraz rzeczowego materiału dowodowego dołączonego do aktu oskarżenia uznał, iż okoliczności popełnienia czynu zarzucanego oskarżonemu nie budzą wątpliwości. W dużej mierze Sąd ustalił stan faktyczny w niniejszej sprawie na podstawie wyjaśnień oskarżonego w/w z postępowania przygotowawczego, które to wyjaśnienia znajdują odzwierciedlenie w rzeczowym materiale dowodowym w postaci: notatka urzędowa k.1, protokół badania trzeźwości S. S. k.3, protokół oględzin wypadku k.4-5, protokół oględzin wypadku (transkrypcja) k.4-5, szkic k.6, opinia biegłego odnośnie doznanych obrażeń ciała k.8, nagrania zapisu z monitoringu płyta CD k.13, protokół oględzin samochodu S. k.21-22, sprawozdanie z przeprowadzonych badań chemicznych krwi na zawartość alkoholu k.29, protokół pobrania krwi k.30, nagranie z zapisu z monitoringu płyta CDk. 34, dokumentacja fotograficzna wykonana w toku oględzin k. 36, protokole oględzin zapisu monitoringu k. 59-64, opinii biegłego psychologa K. 90-92, opinii biegłego z zakresu analiz wypadków komunikacyjnych R. B. k.111-162, ustnej opinii uzupełniająca biegłego R. B. k. 18-181.

Pozostały materiał dowodowy ujawniony w toku postępowania jako jasny, pełny i niekwestionowany przez żadną ze stron nie budził w ocenie Sądu żadnych wątpliwości.

Dlatego Sąd na podstawie zebranego materiału dowodowego w przedmiotowej sprawie uznał za udowodnioną winę nieumyślną oskarżonego S. S. (1) popełnienia czynu polegającego na tym, iż w dniu 11 stycznia 2017 r. w miejscowości P., woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...) (...) poruszając się Al. (...) w kierunku ul. (...) nie zachował szczególnej ostrożności zbliżając się do oznakowanego przejścia dla pieszych na wysokości ul. (...) i nie obserwował uważnie przedpola jazdy zwłaszcza prawego chodnika w pobliżu wspomnianego przejścia, a także nie zachował bezpiecznej prędkości popełniając następnie błąd w technice i taktyce jazdy poprzez nierozpoczęcie manewru hamowania w chwili wkroczenia pieszego na jezdnię w wyniku czego potrafił na oznakowanym przejściu dla pieszych kierowanym przez siebie pojazdem pieszego S. M. (1) przechodzącego przez to przejście ze strony prawej na lewą patrząc z perspektywy kierunku jazdy opisanego powyżej pojazdu marki S. powodując w ten sposób nieumyślnie wypadek w przebiegu którego w/w pieszy S. M. (1) doznał obrażeń ciała w postaci urazu czaszkowo mózgowego z krwawieniem podpajeczynówkowym, krwiakiem przymózgowym przy lewej półkuli mózgu, ogniskowym stłuczeniem mózgu oraz złamaniem kości ciemieniowej i skroniowej prawej, a także złamania kości oczodołu, kości jarzmowej i szczękowej po stronie prawej, kości sitowej oraz stłuczenia klatki piersiowej ze stłuczeniem mięszu płuca prawego, które to obrażenia spowodowały ciężki uszczerbek na jego zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej jego życiu, wyczerpującego dyspozycję przestępstwa z art.177 § 2 kk.

Przy wymiarze kary na korzyść oskarżonego Sąd uwzględnił jego uprzednią niekaralność oraz jego przyznanie się z postępowania przygotowawczego.

Dlatego wymiar kary zawarty w wyroku stanowił odzwierciedlenie w/w wniosku oskarżonego złożonego w trybie art.335 § 2 kpk. Sąd uznał, że zarówno kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz kara grzywny orzeczona wobec oskarżonego są adekwatne do stopnia zawinienia oskarżonego, okoliczności popełnienia i stopnia społecznej szkodliwości czynu. Kary w tej wysokościach spełniają zamierzone cele kary w

zakresie jej ogólnospołecznego oddziaływania, a jednocześnie uzmysłowi oskarżonemu naganność jego postępowania oraz nieuchronność odpowiedzialności karnej za czyny przestępne.

Ponieważ w toku postępowania sądowego oraz na posiedzenie sądu pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o modyfikację wniosku Prokuratora złożonego w trybie art.335 § 2 kpk i zasądzenia na rzecz pokrzywdzonego obowiązku zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 10.000 złotych płatnych, a oskarżony na powyższą kwotę wyraził zgodę, to oskarżyciel publiczny zmodyfikował swój wniosek wnosząc o nałożenie na oskarżonego dodatkowego obowiązku zasądzenia zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonego w wysokości 10.000 złotych. Dlatego rozstrzygnięcie z punktu 5 wyroku stanowi odzwierciedlenie negocjacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego z oskarżonym i modyfikacji wniosku z art.335 § 2 kpk przez Prokuratora Rejonowego. Również termin uiszczenia w/w zadośćuczynienia stanowi wynik negocjacji stron. Zasadzając od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego kwotę 10.000 zł, Sąd uznał, iż stanowi ona jedynie częściowe zadośćuczynienie, mimo braku ku temu wyraźnego stanowiska pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, aby nie zamykać pokrzywdzonemu drogi postępowania cywilnego dochodzenia dalszych roszczeń.

Nadto Sąd nie orzekł o kosztach zastępstwa procesowego poniesionych ze strony oskarżyciela posiłkowego, gdyż jego pełnomocnik nie złożył takiego wniosku na posiedzeniu i nie złożył stosownego rachunku kosztów.

Natomiast rozstrzygnięcie o kosztach sądowych uzasadnia treść art. 627 kpk, w myśl którego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza od skazanego na rzecz Skarbu Państwa poniesione koszty sądowe i wydatki.

Wysokość opłaty ustalono w oparciu o treść art.2 ust.1 pkt.2 i art. 3 ust.1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U.z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).